

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

27. února 2014*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření vůči některým osobám a subjektům vzhledem k situaci v Egyptě — Zmrazení finančních prostředků — Právní základ — Povinnost uvést odůvodnění — Nesprávné skutkové zjištění — Právo na obhajobu — Právo na účinnou soudní ochranu — Právo na vlastnictví — Svoboda podnikání“

Ve věci T-256/11,

Ahmed Abdelaziz Ezz, s bydlištěm v Gisehu (Egypt),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, s bydlištěm v Londýně (Spojené království),

Chadiga Ahmed Ahmed Kamel Jassin, s bydlištěm v Londýně,

Šahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, s bydlištěm v Gisehu,

původně zastoupení M. Lester, barrister, a J. Binnsem, solicitor, poté J. Binnsem, J. Lewisem, QC, B. Kennellym, barrister, a I. Burtonem, solicitor,

žalobci,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a I. Gurovem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou F. Erlbacherem, M. Konstantinidisem a A. Bordesem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Rady 2011/172/SZBP ze dne 21. března 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. L 76, s. 63) a nařízení Rady (EU) č. 270/2011 ze dne 21. března 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. L 76, s. 4) v rozsahu, v němž se tyto akty týkají žalobců,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz, předseda, I. Labucka a D. Gratsias (zpravodaj), soudci,

* Jednací jazyk: angličtina.

vedoucí soudní kanceláře: S. Spyropoulos, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. března 2013,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 V návaznosti na politické události, ke kterým došlo v lednu 2011 v Egyptě, přijala Rada Evropské unie dne 21. března 2011 podle článku 29 SEU rozhodnutí 2011/172/SZBP o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. L 76, s. 63).

2 Body 1 a 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/172 znějí:

„(1) Evropská unie dne 21. února 2011 prohlásila, že je připravena podpořit pokojný a spořádaný přechod k civilní a demokratické vládě v Egyptě založené na zásadách právního státu, při plném dodržování lidských práv a základních svobod, a podpořit úsilí o vytvoření ekonomiky zaměřené na posílení sociální soudržnosti a podporu růstu.

(2) V této souvislosti by měla být uložena omezující opatření vůči osobám, jež byly shledány odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, neboť tím připravují egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi.“

3 Článek 1 rozhodnutí 2011/172 zní:

„1. Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje náležející osobám, jež byly shledány odpovědnými [v anglické verzi ‚having been identified as responsible‘] za zneužití egyptských státních prostředků, a fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům nebo orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze, anebo těmito osobami, subjekty nebo orgány vlastněné, držené či ovládané.

2. Žádné finanční prostředky a hospodářské zdroje nesmějí být přímo ani nepřímo zpřístupněny fyzickým či právnickým osobám, subjektům nebo orgánům uvedeným v příloze ani v jejich prospěch.

3. Příslušný orgán členského státu může za podmínek, které považuje za vhodné, povolit uvolnění některých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů anebo zpřístupnění některých finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů, pokud rozhodl, že dotyčné finanční prostředky nebo hospodářské zdroje jsou:

a) nezbytné pro uspokojení základních potřeb fyzických osob uvedených v příloze a na nich závislých rodinných příslušníků, včetně úhrad za potraviny, plateb nájemného nebo splácení hypotéky, plateb za léky a lékařskou péči, plateb daní, pojistného a poplatků za veřejné služby;

b) určené výlučně k úhradě přiměřených profesních odměn a k náhradě výdajů vzniklých v souvislosti s poskytováním právních služeb;

c) určené výlučně k hrazení poplatků nebo nákladů na běžné vedení nebo správu zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů nebo

d) nezbytné k úhradě mimořádných výdajů [...]

4. Odchylně od odstavce 1 může příslušný orgán členského státu povolit uvolnění některých zmrazených finančních prostředků nebo hospodářských zdrojů, pokud jsou splněny tyto podmínky:

- a) dotyčné finanční prostředky nebo hospodářské zdroje jsou předmětem soudcovského, správního nebo rozhodčího zástavního práva, které vzniklo přede dnem, kdy byly právnická nebo fyzická osoba, subjekt nebo orgán uvedené v odstavci 1 zařazeny do přílohy, nebo se na ně vztahuje před tímto dnem vydané soudní, správní nebo rozhodčí rozhodnutí;
- b) dotyčné finanční prostředky nebo hospodářské zdroje budou použity výlučně k uspokojení pohledávek zajištěných takovým zástavním právem nebo uznaných jako platné takovým rozhodnutím, a to v mezích stanovených platnými právními předpisy, jimiž se řídí práva osob majících takové nároky;
- c) zástavní právo nebo rozhodnutí není ve prospěch osoby, subjektu nebo orgánu uvedených v příloze a
- d) uznání zástavního práva nebo rozhodnutí není v rozporu s veřejným pořádkem v dotčeném členském státě.

[...]

5. Odstavec 1 nebrání fyzické nebo právnické osobě, subjektu nebo orgánu uvedeným na seznamu provést platbu vyplývající ze smlouvy, jež byla uzavřena přede dnem, kdy byla tato osoba, orgán nebo subjekt zařazeny do přílohy, za předpokladu, že dotčený členský stát určil, že tuto platbu přímo ani nepřímo neobdrží osoba, orgán nebo subjekt uvedené v odstavci 1.

6. Odstavec 2 se nepoužije na připisování na zmrazené účty:

- a) úroků nebo jiných výnosů z těchto účtů nebo
- b) plateb splatných na základě smluv, dohod nebo závazků, které byly uzavřeny nebo vznikly přede dnem, od něhož se na tyto účty vztahují opatření stanovená v odstavcích 1 a 2,

pokud se na tyto úroky, jiné výnosy a platby nadále vztahují opatření stanovená v odstavci 1.“

4 Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 platí:

„Rada na návrh členského státu nebo vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku rozhoduje o sestavení a změně seznamu obsaženého v příloze.“

5 Podle čl. 3 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 platí:

„Příloha obsahuje důvody pro zařazení fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů uvedených v čl. 1 odst. 1 na seznam.“

6 Článek 4 rozhodnutí 2011/172 stanoví:

„Pro dosažení co největšího účinku opatření uvedených v čl. 1 odst. 1 a 2 Unie vybízí třetí státy, aby přijaly omezující opatření podobná těm, která jsou stanovena v tomto rozhodnutí.“

7 Článek 5 rozhodnutí 2011/172 zní:

„Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dnem přijetí.“

Použije se do dne 22. března 2012.

Toto rozhodnutí je průběžně přezkoumáváno. Pokud bude mít Rada za to, že jeho cílů nebylo dosaženo, bude odpovídajícím způsobem změněno nebo jeho platnost prodloužena.“

- 8 K rozhodnutí 2011/172 je v příloze připojen „[s]eznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů uvedených v článku 1“.
- 9 Na sedmém řádku tohoto seznamu je v prvním sloupci, nadepsaném „Jméno“, uvedeno „Ahmed Abdelaziz Ezz“. Ve druhém sloupci, nadepsaném „Identifikační informace“, se uvádí: „Bývalý člen parlamentu; datum narození: 12.01.1959; pohlaví: muž“. Ve třetím sloupci je pak uvedeno „[o]důvodnění“ jeho zařazení na seznam.
- 10 Na osmém řádku je v prvním sloupci, nadepsaném „Jméno“, uvedeno „Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmedová“. Ve druhém sloupci, „Identifikační informace“, se uvádí: „Manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 31.01.1963; pohlaví: žena“. Ve třetím sloupci je uvedeno „[o]důvodnění“ jejího zařazení na seznam.
- 11 Na devátém řádku je v prvním sloupci, nadepsaném „Jméno“, uvedeno „Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassinová“. Ve druhém sloupci, „Identifikační informace“, se uvádí: „Manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 25.05.1959; pohlaví: žena“. Ve třetím sloupci je uvedeno „[o]důvodnění“ jejího zařazení na seznam.
- 12 Na desátém řádku je v prvním sloupci, nadepsaném „Jméno“, uvedeno „Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggarová“. Ve druhém sloupci, nadepsaném „Identifikační informace“, se uvádí: „Manželka Ahmeda Abdelazize Ezze; datum narození: 09.10.1969; pohlaví: žena“. Ve třetím sloupci je uvedeno „[o]důvodnění“ jejího zařazení na seznam.
- 13 Podle čl. 215 odst. 2 SFEU a podle rozhodnutí 2011/172 přijala Rada nařízení (EU) č. 270/2011 ze dne 21. března 2011 o omezujících opatřeních vůči některým osobám, subjektům a orgánům vzhledem k situaci v Egyptě (Úř. věst. L 76, s. 4). Článek 2 odst. 1 a 2 tohoto nařízení v podstatě přebírá ustanovení čl. 1 odst. 1 a 2 rozhodnutí 2011/172. Nařízení obsahuje „přílohu I“, která je totožná s přílohou rozhodnutí 2011/172. Z bodu 2 jeho odůvodnění plyne, že bylo přijato proto, že opatření zavedená rozhodnutím 2011/172 „spadají do oblasti působnosti [Smlouvy o FEU], a k jejich provádění je tedy nezbytné regulační opatření na úrovni Unie“.
- 14 Dne 22. března 2011 bylo v *Úředním věstníku Evropské unie* zveřejněno oznámení určené osobám, na něž se vztahují omezující opatření stanovená rozhodnutím 2011/172 a nařízením č. 270/2011 (Úř. věst. C 90, s. 3).
- 15 V průběhu soudního řízení Rada dvakrát prodloužila dobu uplatňování opatření stanovených rozhodnutím 2011/172. Nejprve bylo jejím rozhodnutím 2012/159/SZBP ze dne 19. března 2012, kterým se mění rozhodnutí 2011/172 (Úř. věst. L 80, s. 18), prodloužena doba uplatňování těchto opatření do 22. března 2013. Její další rozhodnutí 2013/144/SZBP ze dne 21. března 2013, kterým se mění rozhodnutí 2011/172 (Úř. věst. L 82, s. 54), prodloužilo tato opatření do 22. března 2014.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 16 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. května 2011 podali Ahmed Abdelaziz Ezz (dále jen „první žalobce“) a jeho manželky, konkrétně Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed (dále jen „druhá žalobkyně“), Chadiga Ahmed Ahmed Kamel Jassin (dále jen „třetí žalobkyně“) a Šahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (dále jen „čtvrtá žalobkyně“), tuto žalobu, ve které navrhují, aby Tribunál:
- zrušil rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají, a
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 17 Dne 29. července 2011 předložila Rada svou žalobní odpověď. Navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl a
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.
- 18 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. srpna 2011 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Rady.
- 19 Dne 29. září 2011 předložili žalobci repliku, dne 23. listopadu 2011 předložila Rada dupliku.
- 20 Usnesením ze dne 14. října 2011 povolil předseda třetího senátu Tribunálu Komisi vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady.
- 21 Podáním zapsaným do rejstříku dne 25. listopadu 2011 Komise oznámila, že nemá v úmyslu předložit spis vedlejší účastnice řízení.
- 22 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) o zahájení ústní části řízení. Organizačním procesním opatřením vyzval žalobce a Radu, aby předložili různé dokumenty.
- 23 Rada této výzvě vyhověla podáním zapsaným do rejstříku dne 19. února 2013 a žalobci podáním zapsaným dne 20. února 2013.
- 24 Podáním zapsaným do rejstříku dne 5. března 2013 předložili žalobci nový důkazní návrh.
- 25 Řeči účastnic řízení a odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. března 2013.

Právní otázky

- 26 Rozhodnutí 2011/172, přijaté na základě článku 29 SEU, stanoví zmrazení majetku. Sestává z pěti článků. Článek 1 odst. 1 definuje kritéria, která musí určitá osoba splňovat, aby jí byl majetek zmrazen. Článek 1 odst. 2, 5 a 6 stanoví rozsah tohoto zmrazení. Článek 1 odst. 3 a 4 upravuje možné odchylky. Článek 2 uvádí, který orgán je příslušný k označení osob odpovídajících kritériím definovaným v čl. 1 odst. 1, a zejména stanoví procesní pravidla pro takové označování. Článek 3 dále stanoví formální náležitosti, které je třeba dodržet při označení určité osoby za osobu odpovídající kritériím definovaným v čl. 1 odst. 1. Článek 4, který je zcela nezávazný, vybízí třetí státy k tomu, aby přijaly podobná opatření. Konečně článek 5 stanoví dobu použitelnosti rozhodnutí. Celkově vzato se články 1 až 3 a článek 5 rozhodnutí 2011/172 uplatňují na objektivně určené situace a vyvolávají závazné právní účinky vůči kategoriím osob pojmávaných obecným a abstraktním způsobem. Příloha

rozhodnutí 2011/172 obsahuje jmenný seznam 19 fyzických osob, které podle Rady odpovídají kritériím definovaným v čl. 1 odst. 1. Tato příloha tudíž představuje soubor individuálních opatření určených k provedení citovaného článku.

- 27 Struktura nařízení č. 270/2011 je srovnatelná se strukturou rozhodnutí 2011/172. Je třeba poukázat zejména na to, že jeho příloha I, která je totožná s přílohou rozhodnutí 2011/172, představuje opatření provádějící čl. 2 odst. 1 téhož nařízení, jehož znění je obdobné znění čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172.
- 28 V projednávaném případě navrhuje žalobci zrušení rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 v rozsahu, v němž se jich tyto akty týkají. Konkrétně navrhuje zrušení přílohy rozhodnutí 2011/172 a přílohy I nařízení č. 270/2011 v rozsahu, v němž jsou v těchto přílohách uvedena jejich jména. Na podporu žaloby uvádějí osm žalobních důvodů.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že rozhodnutí 2011/172 i nařízení č. 270/2011 postrádají právní základ

- 29 Žalobci v replice tvrdí, že rozhodnutí 2011/172 i nařízení č. 270/2011 postrádají právní základ.
- 30 Podle žalobců totiž „Smlouva neposkytuje žádný právní základ pro opatření spočívající v úplném a neurčitěm zmrazení majetku osob v Evropské unii, jehož jediným účelem je pomoci orgánům země mimo Evropskou unii při vymáhání majetku po řadě soudních řízení“. Z judikatury k článkům 60 ES a 301 ES podle nich ostatně plyne, že článek 215 SFEU umožňuje Radě uložit omezující opatření vůči fyzickým osobám jen v případě dostatečné vazby těchto osob na vládu třetí země, tedy na její vedoucí představitele a na osoby s nimi spojené. V projednávaném případě přitom Rada ani netvrdila, že by žalobci ke dni přijetí napadených aktů vykonávali funkce vedoucích představitelů Egypta nebo že by byli spojeni s osobami, které by takové funkce vykonávaly.

K dosahu argumentace žalobců

- 31 Jak bylo uvedeno výše v bodě 28, žalobci navrhuje pouze zrušení přílohy rozhodnutí 2011/172 a přílohy I nařízení č. 270/2011. Tyto přílohy ovšem nebyly přijaty přímo na základě některého z ustanovení ve Smlouvách, nýbrž podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011. Žalobci tedy tím, že namítají porušení Smluv, vznášejí ve skutečnosti dvě námitky protiprávnosti ve smyslu článku 277 SFEU: zpochybňují legalitu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 z hlediska Smluv.
- 32 Z toho, co bylo uvedeno výše v bodě 30, vyplývá, že žalobci předložili konkrétní argumenty na podporu jedné i druhé námitky protiprávnosti: na podporu námitky protiprávnosti týkající se čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 žalobci poukázali v podstatě na to, že tento článek nemohl být přijat na základě článku 29 SEU, a to proto, že jediným účelem jím stanoveného zmrazení majetku je pomoci egyptským orgánům při vymáhání majetku po několika soudních řízeních; na podporu námitky protiprávnosti týkající se čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 žalobci dále odkázali na judikaturu k článkům 60 ES a 301 ES a uvedli, že článek 215 SFEU umožňuje Radě uložit omezující opatření vůči fyzickým osobám jen v případě dostatečné vazby těchto osob na vládu třetí země, což není jejich případ.

K námitce protiprávnosti týkající se čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172

- 33 Před posouzením námitky protiprávnosti týkající se čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 je třeba nejprve určit smysl a působnost článku 29 SEU.

Smysl a působnost článku 29 SEU

34 Hlava V Smlouvy o EU obsahuje dvě kapitoly. Kapitola 1 obsahuje „obecná ustanovení o vnější činnosti Unie“ a kapitola 2 „zvláštní ustanovení o společné zahraniční a bezpečnostní politice“.

35 Článek 23 SEU, který spadá do hlavy V kapitoly 2, zní:

„Činnost Unie na mezinárodní scéně podle této kapitoly spočívá na zásadách, sleduje cíle a je prováděna v souladu s obecnými ustanoveními, která jsou obsažena v kapitole 1.“

36 Článek 21 SEU, který spadá do hlavy V kapitoly 1, stanoví:

„1. Činnost Unie na mezinárodní scéně spočívá na zásadách, které se uplatnily při jejím založení, jejím rozvoji a jejím rozšiřování a které hodlá podporovat v ostatním světě: demokracie, právní stát, univerzálnost a nedělitelnost lidských práv a základních svobod, úcta k lidské důstojnosti, zásady rovnosti a solidarity a dodržování zásad Charty Organizace spojených národů a mezinárodního práva.

[...]

2. Unie vymezuje a provádí společné politiky a činnosti a usiluje o dosažení vysokého stupně spolupráce ve všech oblastech mezinárodních vztahů ve snaze:

[...]

b) upevňovat a podporovat demokracii, právní stát, lidská práva a zásady mezinárodního práva;

[...]

d) podporovat udržitelný rozvoj v hospodářské a sociální oblasti a v oblasti životního prostředí v rozvojových zemích s hlavním cílem vymýcení chudoby [...]

3. Při vypracování a provádění vnější činnosti v jednotlivých oblastech podle této hlavy a podle části páté Smlouvy o fungování Evropské unie [věnované vnější činnosti Unie] [...] zachovává Unie zásady a sleduje cíle uvedené v odstavcích 1 a 2.“

37 Podle čl. 24 odst. 1 SEU platí:

„Pravomoc Unie v otázkách společné zahraniční a bezpečnostní politiky se vztahuje na všechny oblasti zahraniční politiky a všechny otázky týkající se bezpečnosti Unie, včetně postupného vymezení společné obranné politiky, která by mohla vést ke společné obraně. [...]“

38 Článek 25 SEU stanoví:

„Unie vede společnou zahraniční a bezpečnostní politiku:

[...]

b) přijímáním rozhodnutí vymezujících:

i) akce, které má Unie provést;

ii) postoje, které má Unie zaujmout;

iii) podrobnosti provádění rozhodnutí uvedených v bodech i) a ii) [...].“

39 Podle čl. 28 odst. 1 prvního pododstavce SEU platí:

„Vyžaduje-li mezinárodní situace operativní akci Unie, přijme Rada nezbytná rozhodnutí. V rozhodnutích jsou vymezeny cíle, rozsah, prostředky, které budou Unii poskytnuty, podmínky jejich provádění, a je-li to nezbytné, doba trvání.

[...]“

40 Článek 29 SEU zní:

„Rada přijímá rozhodnutí, která vymezují přístup Unie ke konkrétní otázce zeměpisné nebo t[e]matické povahy. [...]“

41 Z uvedených ustanovení v jejich vzájemné souvislosti vyplývá, že „přístup Unie“ ve smyslu článku 29 SEU představují rozhodnutí, která zaprvé spadají do společné zahraniční a bezpečnostní politiky (SZBP), tak jak je vymezená v čl. 24 odst. 1 SEU, zadruhé se vztahují k „otázce zeměpisné nebo t[e]matické povahy“ a zatřetí nemají povahu „operativní akce“ ve smyslu článku 28 SEU.

42 Pojem „přístup Unie“ tedy umožňuje extenzivní výklad, takže za předpokladu splnění podmínek uvedených výše v bodě 41 lze na základě článku 29 SEU mimo jiné přijímat nejen programové akty či prostá prohlášení o úmyslu, ale i rozhodnutí stanovící opatření, která mohou přímo změnit právní postavení jednotlivců. To ostatně potvrzuje i znění čl. 275 druhého pododstavce SFEU.

43 Žalobci přímo nezpochybňují závěr vzešlý z předchozích dvou bodů. Tvrdí jen, že rozhodnutí, jehož účelem je pomoci cizím orgánům při vymáhání majetku po několika soudních řízeních, nemůže být přijato na základě článku 29 SEU. Tribunál ovšem každopádně nemůže *a priori* vyloučit, že určité rozhodnutí tohoto druhu bude odpovídat všem třem kritériím uvedeným výše v bodě 41, a zejména že bude spadat do SZBP.

Dodržení ustanovení článku 29 SEU

44 V projednávaném případě je zaprvé účelem rozhodnutí 2011/172, jak plyne z bodu 1 jeho odůvodnění, „podpořit pokojný a spořádaný přechod k civilní a demokratické vládě v Egyptě založené na zásadách právního státu, při plném dodržování lidských práv a základních svobod“ a také podpořit „úsilí o vytvoření ekonomiky zaměřené na posílení sociální soudržnosti a podporu růstu“. Tím se rozhodnutí stalo součástí politiky podpory novým egyptským orgánům, jejímž cílem je podporovat politickou i hospodářskou stabilizaci Egypta, a konkrétněji pomáhat orgánům této země v jejich boji proti zneužívání státních prostředků. Zcela tudíž vychází ze SZBP a odpovídá cílům uvedeným v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU.

45 Zadruhé se rozhodnutí 2011/172 vzhledem k jeho předmětu vztahuje k „otázce zeměpisné nebo t[e]matické povahy“. V jeho názvu i v jeho odůvodnění je totiž uvedeno, že bylo přijato vzhledem k „situaci“ ve třetím státě, konkrétně v Egyptské arabské republice.

46 Zatřetí, citované rozhodnutí nemá povahu operativní akce ve smyslu článku 28 SEU, neboť nezavazuje k žádné operaci, civilní ani vojenské, vedené jedním nebo více členskými státy mimo Unii.

47 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 1 rozhodnutí 2011/172 odpovídá všem třem kritériím uvedeným výše v bodě 41, takže mohlo být legálně přijato na základě článku 29 SEU.

K námitce protiprávnosti týkající se čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011

48 Článek 215 SFEU zní:

„1. Předpokládá-li rozhodnutí přijaté podle hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o Evropské unii pozastavení, omezení nebo úplné přerušování hospodářských a finančních vztahů s jednou nebo více třetími zeměmi, přijme Rada kvalifikovanou většinou na společný návrh vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a Komise nezbytná opatření. Uvědomí o tom Evropský parlament.

2. Pokud tak stanoví rozhodnutí přijaté podle hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o Evropské unii, může Rada postupem uvedeným v odstavci 1 přijmout omezující opatření vůči fyzickým nebo právnickým osobám a skupinám nebo nestátním subjektům.

3. Akty uvedené v tomto článku obsahují nezbytná ustanovení o právních zárukách.“

49 V projednávaném případě bylo nařízení č. 270/2011 přijato podle čl. 215 odst. 2 SFEU a podle rozhodnutí 2011/172. Ačkoli žalobci tvrdí opak, neomezuje čl. 215 odst. 2 SFEU svou působnost na rozhodnutí týkající se vedoucích představitelů třetích států či osob s nimi spojených. Může sloužit jako právní základ pro přijímání omezujících opatření vůči jakékoli osobě bez ohledu na její postavení, stanoví-li taková opatření rozhodnutí přijaté v rámci SZBP.

50 V projednávaném případě je přitom nutné konstatovat, že znění čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011, který vymezuje působnost zmrazení majetku zavedeného tímto nařízením, je převzato z čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Jím zavedené zmrazení majetku bylo tudíž stanoveno rozhodnutím přijatým v rámci SZBP a odpovídá podmínkám stanoveným v čl. 215 odst. 2 SFEU.

51 Tento závěr nelze ostatně zpochybnit odkazem na judikaturu k článkům 60 ES a 301 ES.

52 Je pravda, že podle této judikatury neupravovaly články 60 ES a 301 ES, použitelné před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, explicitní či implicitní pravomoci, které by umožňovaly přijmout omezující opatření vůči osobám nebo subjektům, které nemají žádnou vazbu na vládnoucí režim třetí země (rozsudek Soudního dvora ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, bod 216). K uložení takových opatření bylo tudíž před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost třeba vycházet z článků 60 ES a 301 ES ve spojení s článkem 308 ES (výše uvedený rozsudek Soudního dvora Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 216, a rozsudek ze dne 19. července 2012, Parlament v. Rada, C-130/10, bod 53).

53 Lisabonská smlouva ovšem včleněním článku 215 SFEU změnila právní stav. Zatímco odstavec 1 tohoto článku Smlouvy o FEU pokrývá oblasti, na které se dříve vztahovaly články 60 ES a 301 ES (rozsudek Parlament v. Rada, bod 52 výše, bod 52), jeho odstavec 2, na němž je založeno nařízení č. 270/2011, opravňuje Radu přijmout prostřednictvím aktu uvedeného v článku 288 SFEU omezující opatření vůči jakýmkoli „fyzickým nebo právnickým osobám“, „nestátním subjektům“ či jakýmkoli „skupinám“, a to pod jedinou podmínkou, že taková opatření jsou stanovena v rozhodnutí přijatém podle hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o EU. Jinými slovy, je-li splněna posledně uvedená podmínka, umožňuje čl. 215 odst. 2 SFEU Radě přijímat, jak bylo uvedeno výše v bodě 49, mimo jiné akty ukládající omezující opatření vůči adresátům, kteří nemají žádnou vazbu na vládnoucí režim třetí země.

54 První žalobní důvod je tudíž třeba v každém případě zamítnout, aniž je třeba rozhodovat o tom, zda jeho uplatnění až ve stadiu repliky bylo opožděné (obdobně viz rozsudek Soudního dvora ze dne 28. července 2011, Mediaset v. Komise, C-403/10 P, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 51; rozsudek Tribunálu ze dne 1. prosince 1999, Boehringer v. Rada a Komise, T-125/96 a T-152/96, Recueil, s. II-3427, bod 143).

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedodržení kritérií, podle nichž mohou být jména některých osob zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 a k nařízení č. 270/2011

- 55 Žalobci uvádějí, že důvod, pro který byla jejich jména zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172, není mezi důvody uvedenými v článku 1 tohoto rozhodnutí. Dodávají, že důvod zařazení jejich jména na seznam v příloze I nařízení č. 270/2011 není uveden ani mezi důvody stanovenými v článku 2 téhož nařízení.
- 56 Na tento žalobní důvod lze odpovědět teprve po určení kritérií, která musí Rada dodržet při zařazování jmen osob a subjektů na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172, a po zjištění důvodu, proč byla jména žalobců na tento seznam zařazena.

Ke kritériím zařazování na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172

- 57 Článek 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 ve znění v anglickém jazyce, který je jednacím jazykem, stanoví, že se zmrazuje majetek náležející následujícím osobám: „persons having been identified as responsible for misappropriation of Egyptian State funds, and natural or legal persons, entities or bodies associated with them, as listed in the Annex“. Jinými slovy se v této jazykové verzi rozhodnutí 2011/172 uvádějí na jedné straně osoby, jež byly „označeny“ jako osoby odpovědné za zneužívání egyptských státních prostředků, a na straně druhé osoby s nimi spojené.
- 58 Jak ovšem uvedli žalobci v dopise Radě ze dne 13. května 2011, ve francouzském znění rozhodnutí 2011/172 jsou uvedeny osoby, jež byly „shledány“ (reconnues) odpovědnými za zneužití egyptských státních prostředků, a nikoli, jak je tomu v anglické verzi, osoby, jež byly „označeny“ (identified) jako osoby odpovědné za zmíněné činy.
- 59 Jde o výrazný rozdíl mezi těmito dvěma jazykovými verzemi.
- 60 Francouzská verze totiž naznačuje, že ustanovení čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 je třeba vykládat restriktivně. Použití slovesa „shledat“ (reconnaitre), jehož se v právním jazyce běžně užívá ve spojení s přídatným jménem „vinným“, podle všeho značí, že osoby uvedené v čl. 1 odst. 1 byly formálně „shledány“ vinnými ze zneužívání egyptských státních prostředků nebo z účastenství na takovém zneužívání, přičemž určení viny musí být v zásadě věcí trestního soudu.
- 61 Naproti tomu anglická verze umožňuje extenzivní výklad ustanovení čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Použití slovesa „označit“, které je vágnější než sloveso „shledat“, v této jazykové verzi totiž naznačuje, že Rada na základě konzistentních informací sama „označuje“ osoby, které lze považovat za „odpovědné“ za zneužití egyptských státních prostředků, a osoby s nimi spojené.

K nutnosti podat výklad čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172

- 62 Podle ustálené judikatury nutnost jednotného výkladu unijních aktů vylučuje, aby byl text ustanovení v případě pochybností posuzován izolovaně, a vyžaduje naopak, aby byl vykládán a uplatňován ve světle svého znění v ostatních úředních jazycích (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 17. listopadu 2011, Homawoo, C-412/10, Sb. rozh. s. I-11603, bod 28 a citovaná judikatura).
- 63 V případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi předpisu unijního práva musí navíc být dotčené ustanovení vykládáno v závislosti na kontextu a účelu právní úpravy, jíž je součástí (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 2012, DR a TV2 Danmark, C-510/10, bod 45 a citovaná judikatura).
- 64 V projednávaném případě je nutné, byť jen z důvodu rozdílu mezi anglickou a francouzskou jazykovou verzí, podat výklad čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 s ohledem na všechny jeho jazykové verze. Při tomto výkladu se zohlední kontext a účel právní úpravy, jíž jsou tato ustanovení součástí.

K výkladu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172

- 65 Nejprve je třeba konstatovat, že ve většině z ostatních unijních jazyků mimo angličtinu a francouzštinu je znění čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 obdobné jeho znění v anglické verzi.
- 66 Dále je třeba uvést, že účelem rozhodnutí 2011/172, jak bylo již uvedeno výše v bodě 44, je zejména pomáhat egyptským orgánům v jejich boji proti zneužívání státních prostředků tím, že se zmrazí majetek osob, které mohou být podle anglické verze „označeny“ (identified), respektive podle francouzské verze „shledány“ (reconnues) jako osoby „odpovědné“ za takové činy. Kdyby ovšem Rada musela vyčkat trestního odsouzení daných osob egyptskými soudy, byl by užitečný účinek rozhodnutí 2011/172 vážně ohrožen. V takovém případě by totiž dotyčné osoby získaly po dobu trestního řízení čas nezbytný k převedení svého majetku do států, které s egyptskými orgány nijak nespolupracují.
- 67 Za těchto podmínek je třeba vykládat čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 extenzivně. Toto ustanovení je tudíž třeba vykládat tak, že se vztahuje na pět samostatných okruhů osob. Prvním okruhem jsou osoby, které byly v soudním řízení uznány vinnými za „zneužití egyptských státních prostředků“. Druhým okruhem jsou „osoby s nimi spojené“ v úzkém slova smyslu, tedy osoby, u kterých trestní soud shledal, že spolu s nimi byly účastníky téhož trestného činu. Do třetího okruhu spadají osoby trestně stíhané pro „zneužití egyptských státních prostředků“. Čtvrtý okruh zahrnuje osoby trestně stíhané z důvodu, že jsou spojené (tedy za účastenství) s osobami, které jsou z uvedených činů obviňovány. Pátý okruh odpovídá množině osob, proti kterým jsou vedena soudní řízení související s trestním stíháním pro „zneužití egyptských státních prostředků“, a které lze z toho titulu kvalifikovat jako osoby spojené s jednotlivci, proti kterým je ono trestní stíhání vedeno. Do tohoto pátého okruhu osob spadají mimo jiné osoby, které mohly mít, byť nevědomě, prospěch z výsledků „zneužívání egyptských státních prostředků“ a kterých se z toho důvodu týkají preventivní opatření vydaná soudem a určená k zajištění majetku, který pochází z daného zneužití.

Ke slučitelnosti výkladu rozhodnutí 2011/172 se zásadami či s právními předpisy vyšší právní síly

- 68 Podle ustálené judikatury platí, že v případě, kdy je nutný výklad předpisu sekundárního unijního práva, musí být tento předpis v nejvyšší možné míře vykládán v souladu s ustanoveními Smluv a s dalšími předpisy téže právní síly (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. září 1996, Komise v. Německo, C-61/94, Recueil, s. I-3989, bod 52; rozsudek Tribunálu ze dne 13. dubna 2011, Německo v. Komise, T-576/08, Sb. rozh. s. II-1578, bod 103).
- 69 V daném případě je třeba zjistit, zda extenzivní výklad článku 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, uvedený výše v bodě 67, je slučitelný se zásadou, podle které se ustanovení stanovící správní sankce mají vykládat restriktivně, a se zásadou presumpce nevinny.

– K zásadě, podle které se ustanovení stanovící správní sankce mají vykládat restriktivně

- 70 Podle judikatury přikazuje zásada zákonnosti trestných činů a trestů, zakotvená v čl. 49 odst. 1 věty první Listiny základních práv Evropské unie, nepoužívat trestní právo extenzivně v neprospěch stíhaného (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. prosince 1996, X, C-74/95 a C-129/95, Recueil, s. I-6609, bod 25).
- 71 Této zásady se přitom lze dovolávat nejen proti rozhodnutím, jimiž se ukládají tresty v úzkém slova smyslu, nýbrž i proti rozhodnutím ukládajícím správní sankce (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 29. března 2011, ThyssenKrupp Nirosta v. Komise, C-352/09 P, Sb. rozh. s. I-2359, bod 80).
- 72 Zásada zákonnosti trestných činů a trestů tudíž přikazuje nepoužívat ustanovení stanovící správní sankce extenzivně v neprospěch dotčeného.

- 73 Za těchto podmínek by proto za předpokladu, že by rozhodnutí 2011/172 stanovilo správní sankce, potažmo spadalo do působnosti čl. 49 odst. 1 věty první Listiny základních práv, muselo by být vykládáno restriktivně.
- 74 Tak tomu však není.
- 75 Ustanovení čl. 49 odst. 1 věty první Listiny základních práv jsou totiž totožná s ustanoveními čl. 7 odst. 1 věty první úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950. Podle čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv je proto třeba je vykládat s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“).
- 76 Podle této judikatury se článku 7 zmíněné úmluvy lze účinně dovolávat jen na podporu zpochybnění „trestu“. Východiskem pro veškeré posuzování existence „trestu“ je přitom zjištění, zda bylo předmětné opatření uloženo v návaznosti na odsouzení za „trestný čin“. V tomto ohledu jsou relevantní i jiné skutečnosti, a sice způsob, jak je předmětné opatření kvalifikováno příslušným právním řádem, jeho povaha a účel, postupy související s jeho přijímáním a s jeho výkonem, a také jeho závažnost. Závažnost opatření však není rozhodující, neboť i mnohé netrestní opatření preventivní povahy může mít významný dopad na dotyčnou osobu (rozsudek ESLP ze dne 17. prosince 2009, M. proti Německu, stížnost č. 19359/04, § 120).
- 77 V projednávaném případě je třeba zaprvé konstatovat, že žádné ustanovení unijního práva nepřiznává trestněprávní význam zmrazení majetku stanovenému v článku 1 rozhodnutí 2011/172.
- 78 Zadruhé není cílem ustanovení zavádějících tento režim zmrazení majetku trestat jakékoli chování ani bránit jeho opakování. Jejich jediným účelem je zajistit aktiva v držení osob, subjektů a orgánů uvedených v článku 1 rozhodnutí 2011/172 v souladu s cíli uvedenými v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU (viz výše bod 44) (v tomto smyslu viz obdobně rozsudky Tribunálu ze dne 11. července 2007, Sison v. Rada, T-47/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 101, a ze dne 7. prosince 2010, Fahas v. Rada, T-49/07, Sb. rozh. s. II-5555, bod 67).
- 79 Zatřetí jsou účinky těchto ustanovení časově omezené a vratné: jimi stanovené zmrazení majetku se musí podle článku 5 rozhodnutí 2011/172 uplatňovat po určité období a Rada, která zajišťuje jeho průběžné přezkoumávání, může kdykoli rozhodnout o jeho ukončení.
- 80 Dané zmrazení majetku tudíž nepředstavuje správní sankci, potažmo nespadá do působnosti čl. 49 odst. 1 věty první Listiny základních práv.
- 81 Z toho vyplývá, že zásada, podle které se ustanovení stanovící správní sankce mají vykládat restriktivně, nebrání Tribunálu, aby čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 vyložil extenzivně tak, jak je uvedeno výše v bodě 67.

– K zásadě presumpce nevinny

- 82 Je pravda, že zásada presumpce nevinny je v unijním právním řádu stanovena v čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv. Tato zásada, která podle čl. 52 odst. 3 téže Listiny musí být vykládána ve světle judikatury ESLP, ovšem vyžaduje, aby žádný představitel orgánu veřejné moci neprohlašoval o určité osobě, že je vinna protiprávním jednáním před tím, než bude její vina prokázána soudem (viz rozsudky ESLP ze dne 10. února 1995, *Allenet de Ribemont*, série A, č. 308, § 35 až 36, a ze dne 28. června 2011, *Lizaso Azconobieta* proti Španělsku, stížnost č. 28834/08, § 37). Tato zásada je také porušena prohlášeními či rozhodnutími, která odrážejí dojem, že osoba je vinna, která vedou veřejnost k přesvědčení o její vině nebo která předjímají posouzení skutkového stavu příslušným soudem (viz rozsudky ESLP ze dne 21. září 2006, *Pandy* proti Belgii, stížnost č. 13583/02, § 42, a ze dne 18. října 201, *Păvălache* proti Rumunsku, stížnost č. 38746/03, § 116).

- 83 Přijetím rozhodnutí 2011/172 však samotná Rada neshledala osoby uvedené v čl. 1 odst. 1 vinnými ze skutků trestaných egyptským trestním právem nebo právem některého ze členských států Unie. Nevedla ani „veřejnost“ k nesprávnému přesvědčení o vině těchto osob. Konečně ani nepředjímala posouzení skutkového stavu příslušným soudem v Egyptě. Toliko uvedla, že na jednotlivé kategorie osob, na něž bylo poukázáno výše v bodě 67, se vztahuje zmrazení jejich majetku, jež nemá – jak bylo uvedeno výše v bodě 77 – trestněprávní význam.
- 84 Z toho plyne, že zásada presumpce nevinoty nebrání takovému výkladu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, který byl podán výše v bodě 67 (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 2. září 2009, El Morabit v. Rada, T-37/07 a T-323/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 40).

K důvodu zařazení jmen žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172

K nutnosti podat výklad důvodu, proč byla jména žalobců zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172

- 85 Je třeba podotknout, že v důsledku zařazení jmen žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 došlo ke zmrazení jejich majetku, jehož režim je vymezen v člancích 1, 2, 3 a 5 téhož rozhodnutí. Je také třeba poznamenat, že příloha rozhodnutí 2011/172 byla zveřejněna ve všech úředních jazycích Unie.
- 86 V anglické verzi této přílohy se uvádí, že majetek žalobců byl zmrazen proto, že proti každému z nich je na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci vedeno soudní řízení ze strany egyptských orgánů z důvodu zneužití státních finančních prostředků („judicial proceedings by the Egyptian authorities in respect of the misappropriation of State Funds on the basis of the United Nations Convention against corruption“). V této jazykové verzi se tudíž mluví o pouhých soudních „řízeních“ proti žalobcům. Bez dalšího upřesnění je třeba mít v této souvislosti za to, že tato řízení nemohou než souviset s trestním stíháním pro „zneužití egyptských státních prostředků“.
- 87 Naproti tomu ve francouzské verzi přílohy rozhodnutí 2011/172, na kterou se – jak bylo uvedeno výše v bodě 58 – žalobci odvolávají ve svém dopise Radě ze dne 13. května 2011, se uvádí, že jsou žalobci egyptskými orgány soudně stíháni z důvodu zneužití státních prostředků, a to na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci („poursuites judiciaires par les autorités égyptiennes pour détournement de fonds publics, sur la base de la convention des Nations unies contre la corruption“). Francouzská verze tak naznačuje, že žalobcům byl zmrazen majetek z důvodu onoho „stíhání“, které je z povahy věci trestní a které je proti nim vedeno z důvodu zneužívání státních prostředků.
- 88 Mezi francouzskou a anglickou verzí přílohy rozhodnutí 2011/172 panují tedy značné rozdíly.
- 89 Přitom platí, že pokud jsou mezi některými jazykovými verzemi individuálního aktu určeného osobě podléhající jurisdikci třetího státu rozdíly, je třeba podat jeho výklad s ohledem jak na další jazykové verze, tak na kontext a účel právní úpravy, na jejímž základě byl přijat.
- 90 Z ustálené judikatury navíc vyplývá, že prováděcí akt musí být pokud možno vykládán konformně s ustanoveními základního aktu (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Německo, bod 68 výše, bod 52 a citovaná judikatura).
- 91 V projednávaném případě, jak bylo uvedeno shora v bodě 26, představuje příloha rozhodnutí 2011/172 soubor individuálních rozhodnutí k provedení čl. 1 odst. 1 téhož rozhodnutí. Důvod, proč byl majetek žalobců zmrazen, který je uveden v této příloze, musí být proto vyložen v souladu se zásadami vytyčenými ve dvou předchozích bodech.

K výkladu důvodu, proč byla jména žalobců zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172

- 92 Ze všeho nejprve je třeba poukázat na to, že jednotlivé jazykové verze přílohy rozhodnutí 2011/172 lze rozdělit do dvou srovnatelně velkých skupin: v některých úředních jazycích Unie je znění této přílohy obdobné anglické verzi, zatímco v jiných úředních jazycích je její znění blízké verzi francouzské. Srovnání jazykových verzí této přílohy tudíž neskýtá žádné řešení: neodhaluje úmysl autora aktu ani případnou chybu v psaní v jedné či v několika jazykových verzích.
- 93 Dále je zjevné, že bez ohledu na zvolenou jazykovou verzi je důvod, proč byl majetek žalobců zmrazen, který je uveden v příloze rozhodnutí 2011/172, v souladu s čl. 1 odst. 1 téhož rozhodnutí, jak byl vyložen výše v bodě 67. Podle tohoto článku se totiž zmrazí nejen majetek osob, proti kterým osobně je v Egyptě vedeno trestní „stíhání“ (poursuites pénales) pro zneužívání státních prostředků, ale mimo jiné též majetek osob, proti kterým jsou v téže zemi vedena pouhá „soudní řízení“ (judicial proceedings) související s trestním stíháním pro „zneužívání egyptských státních prostředků“.
- 94 Nakonec je třeba poukázat na to, že čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 umožňuje zmrazení majetku vůči pěti kategoriím osob (viz výše bod 67). Francouzská verze jeho přílohy se však může vztahovat jen na jednu z těchto kategorií, a sice na kategorii osob trestně stíhaných pro „zneužívání egyptských státních prostředků“ (viz výše bod 87). Anglická verze zmíněné přílohy pokrývá tři kategorie osob, a sice osoby trestně stíhané pro „zneužívání egyptských státních prostředků“, osoby trestně stíhané z důvodu účastenství na takových skutcích a osoby, proti kterým jsou vedena soudní řízení související s trestním stíháním pro „zneužívání egyptských státních prostředků“ (viz výše bod 86). Anglická jazyková verze dává tudíž důvodu zařazení žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 smysl a dosah, který je s to pokrýt působnost čl. 1 odst. 1 onoho rozhodnutí v širším rozsahu. Lépe tudíž odpovídá cíli sledovanému tímto článkem.
- 95 Na základě anglické verze daného ustanovení je proto třeba učinit závěr, že úmyslem Rady bylo zmrazit prostředky žalobců z důvodu, že proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení, které mělo souvislost, ať už jakoukoli, s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.

K dodržení kritérií stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172

- 96 Podle kritérií stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 měla být na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 zařazena jména osob spadajících do pěti kategorií uvedených výše v bodě 67.
- 97 V projednávaném případě, jak bylo uvedeno výše v bodě 95, Rada zařadila jména žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 z jediného důvodu, a sice že v Egyptě bylo proti nim vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 98 V bodech 94 a 95 již bylo ovšem shledáno, že tento důvod spadá mezi důvody uvedené v čl. 1 odst. 1 téhož rozhodnutí. Hovoří totiž o třech z pěti případů, na které se vztahuje tento článek.
- 99 Z uvedeného plyne, že zařazením jmen žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 neporušila Rada kritéria, která sama stanovila v čl. 1 odst. 1 téhož rozhodnutí.

K dodržení kritérií stanovených v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011

- 100 Především je třeba podotknout, že struktura nařízení č. 270/2011 je obdobná struktuře rozhodnutí 2011/172, takže závěry uvedené výše v bodě 26 se, jak bylo uvedeno v bodě 27, použijí přiměřeně i na nařízení č. 270/2011 a jeho přílohu I. Osoby uvedené v citované příloze I tudíž musí odpovídat kritériím stanoveným v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011.

- 101 Dále je třeba poukázat na to, že tato kritéria jsou totožná s kritérii stanovenými v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Z tohoto hlediska je čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 formulován podobně jako čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, na který ostatně odkazuje.
- 102 Konečně důvody zařazení jmen žalobců na seznam v příloze I nařízení č. 270/2011 jsou totožné s důvody, ze kterých byla jejich jména zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172.
- 103 Z výše uvedených důvodů je proto třeba uzavřít, že kritéria stanovená v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 byla v projednávaném případě dodržena.
- 104 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

3. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 105 Podle čl. 296 druhého pododstavce SFEU platí, že „[p]rávní akty musí obsahovat odůvodnění [...]“.
- 106 Podle čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv zahrnuje právo na řádnou správu zejména „povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí“.
- 107 Podle ustálené judikatury platí, že odůvodnění požadované článkem 296 SFEU a článkem 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, ve kterém byl přijat. Musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, body 50 a 53 a citovaná judikatura).
- 108 Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU a čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Konkrétně je akt nepřínivě zasahující do právního postavení dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření přijatého ve vztahu k ní (viz rozsudek Rada v. Bamba, bod 107 výše, body 53 a 54 a citovaná judikatura). Navíc stupeň podrobnosti odůvodnění rozhodnutí musí být přiměřený materiálním možnostem a technickým podmínkám, za kterých musí být rozhodnutí vydáno, nebo lhůtě, v níž musí být rozhodnutí přijato (viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, bod 141 a citovaná judikatura).
- 109 Konkrétně odůvodnění opatření ukládajícího zmrazení majetku nemůže v zásadě spočívat pouze v obecné a stereotypní formulaci (v tomto smyslu viz rozsudek Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, bod 108 výše, bod 143). S výhradami uvedenými výše v bodě 108 musí takové opatření naopak uvádět specifické a konkrétní důvody, na základě kterých se Rada domnívá, že je relevantní právní úprava použitelná na dotyčnou osobu (viz rozsudek Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran v. Rada, bod 108 výše, bod 143 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rozsudek Rada v. Bamba, bod 107 výše, bod 52).
- 110 V projednávaném případě žalobci tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 je nedostatečné.
- 111 Na podporu tohoto žalobního důvodu žalobci zaprvé uvádí, že Rada neuvedla jednoznačné důvody, proč má za to, že splňují kritérium stanovené v článku 1 rozhodnutí 2011/172.

- 112 Zadržé žalobci tvrdí, že odůvodnění uvedené v příloze rozhodnutí 2011/172 není dostatečně konkrétní. V této příloze je totiž uvedeno jen „vágní tvrzení v souvislosti se soudním stíháním na základě úmluvy, která je žalobcům neznáma“. V každém případě podle nich nelze z formulací uvedených v této příloze zjistit, proč má Rada za to, že omezující opatření jsou nadále odůvodněná.
- 113 Je však zjevné, že rozhodnutí 2011/172 jasně zmiňuje článek 29 SEU, s ohledem na který bylo přijato. Z nadpisu přílohy rozhodnutí 2011/172 dále plyne, že ji tvoří „[s]eznam fyzických a právnických osob, subjektů a orgánů uvedených v článku 1“. Konečně nařízení č. 270/2011 odkazuje na čl. 215 odst. 2 SFEU. V příloze I tohoto nařízení je jasně uvedeno, že ji tvoří „[s]eznam fyzických a právnických osob, subjektů nebo orgánů uvedených v čl. 2 odst. 1“. Rada tudíž jednoznačně uvedla, co je podle jejího názoru právním základem rozhodnutí 2011/172, nařízení č. 270/2011 a příloh k těmto aktům.
- 114 Navíc z rozhodnutí 2011/172 i z nařízení č. 270/2011 vyplývá, že na žalobce se omezující opatření vztahují „vzhledem k situaci v Egyptě“, protože proti nim bylo v Egyptě vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků (viz bod 86 výše). Skutkové důvody, na jejichž základě Rada dospěla k závěru, žalobcům musí být zmrazen majetek podle čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, jsou tudíž dostatečně konkrétní na to, aby žalobci mohli zpochybnit jejich správnost u Rady a posléze před unijním soudem. Kromě toho v angličtině, což je jazyk používaný žalobci v korespondenci s Radou i v tomto řízení, jsou tyto důvody jednoznačné.
- 115 Tyto důvody ostatně nejsou uvedeny stereotypně. Jejich znění totiž není totožné se zněním ustanovení s obecnou působností. Je pravda, že jsou stejné jako důvody, na základě kterých byl zmrazen majetek jiných fyzických osob uvedených v příloze rozhodnutí 2011/172 a v příloze I nařízení č. 270/2011. Popisují však konkrétní situaci žalobců, proti kterým jsou podle Rady – ze stejného důvodu jako proti ostatním – vedena soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 116 Z toho vyplývá, že napadené akty obsahují právní a skutkové okolnosti, na nichž jsou podle orgánu, který je vydal, založena. Z jejich znění tudíž jasně a jednoznačně vyplývá úvaha Rady.
- 117 Za těchto podmínek musí být třetí žalobní důvod zamítnut.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávných skutkových zjištění a z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností

- 118 Shora již bylo uvedeno, že z přílohy rozhodnutí 2011/172 a z přílohy I nařízení č. 270/2011 plyne, že každému z žalobců byl majetek zmrazen z jediného důvodu, a sice že v Egyptě bylo proti nim vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 119 Žalobci v podstatě namítají, že tento důvod vychází z nesprávných skutkových zjištění a z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností. Tento žalobní důvod má dvě části.
- 120 V rámci první části žalobci tvrdí, že proti druhé, třetí a čtvrté žalobkyni není v Egyptě vedeno soudní řízení.
- 121 V rámci druhé části žalobci tvrdí, že proti prvnímu žalobci sice „je v současné době vedeno soudní řízení“, avšak toto řízení se netýká zneužívání státních prostředků, zmíněného v příloze rozhodnutí 2011/172.

K první části čtvrtého žalobního důvodu

- 122 Dopisem ze dne 1. dubna 2011 sdělili žalobci Radě, že předpokládají, že jméno prvního žalobce bylo na seznamy v příloze rozhodnutí 2011/172 a v příloze I nařízení č. 270/2011 zařazeno na žádost, kterou v tomto smyslu učinila egyptská osoba nebo egyptský orgán. Požádali také Radu, aby jim sdělila, kdo je touto osobou, respektive orgánem, a aby jim poskytla kopii její žádosti včetně doprovodných podkladů.
- 123 Dopisem ze dne 7. června 2011 sdělila Rada advokátní kanceláři žalobců, že obdržela „dopis egyptského ministra zahraničních věcí, datovaný 13. února 2011, obsahující žádost egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku některých bývalých ministrů a státních úředníků“, mezi kterými byl uveden první žalobce. V příloze k tomuto dopisu Rady byla zaslána kopie dokumentu datovaného 13. února 2011 na hlavičkovém papíře kabinetu egyptského ministra zahraničních věcí. V tomto nepodepsaném dokumentu byla zmíněna žádost egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku egyptských „bývalých ministrů, státních úředníků a státních příslušníků“. Mezi osobami, na které se tato žádost vztahovala, byl uveden první žalobce, ale nikoli druhá, třetí ani čtvrtá žalobkyně.
- 124 V mezidobí požádala advokátní kancelář žalobců dopisem ze dne 13. května 2011 Radu, aby ji poskytla mimo jiné veškeré důkazy, z nichž vycházela při nařizování zmrazení majetku jejích klientů. Tatáž advokátní kancelář zaslala následně Radě další dva dopisy, a to 9. června a 15. července 2011.
- 125 Dopisem ze dne 29. července 2011 odpověděla Rada na dopisy advokátní kanceláře žalobců ze dnů 13. května, 9. června a 15. července 2011. V této odpovědi Rada nezmínila případná soudní stíhání druhé, třetí a čtvrté žalobkyně. Uvedla jen následující:
- „[Uvedené žalobkyně] jsou na seznamu osob uvedených ve výše zmíněné žádosti egyptských orgánů o právní pomoc (na přiloženém seznamu figurují pod čísly 2, 3 a 4). V žádosti se uvádí, že egyptský nejvyšší státní zástupce vydal usnesení k zabavení majetku všech osob na seznamu a že toto usnesení potvrdil trestní soud.“
- 126 K dopisu Rady ze dne 29. července 2011 byla přiložena nota s referenčním číslem NV93/11/ms ze dne 24. února 2011, kterým velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Bruselu (Belgie) požádalo vysokého představitele Unie pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku, aby „příslušným soudním orgánům“ předal dožádání vydané kanceláří egyptského nejvyššího státního zástupce.
- 127 K této notě byly přiloženy tři dokumenty.
- 128 Prvním z nich je nedatovaný a nepodepsaný text dožádání. V tomto dožádání, sepsaném v angličtině, se žádalo, aby byl „zmrazen, zabaven a navrácen majetek některých bývalých ministrů a státních úředníků“. Zmíněno v něm bylo „vyšetřování vedené egyptským státním zastupitelstvím ve věcech s referenčními čísly 162 a 234 z roku 2010 [...]; 34, 36, 38, 39, 55 a 70 z roku 2011 [...] a [ve] věci s referenčním číslem 137/2011 [...], jež se týkají trestných činů úplatkářství, neoprávněného užívání veřejného majetku a praní špinavých peněz, kterých se dopustili bývalí ministři a státní úředníci“, a vyjmenováno v něm bylo patnáct osob, mezi nimiž byli všichni čtyři žalobci. Dále se v něm uvádělo, že egyptský nejvyšší státní zástupce rozhodl o zabavení majetku osob v něm vyjmenovaných a že uvedené zabavení bylo „schváleno trestním soudem“.
- 129 Druhým dokumentem přiloženým k notě ze dne 24. února 2011 byl v podstatě „seznam bývalých státních úředníků, [jejich] manželek a dětí“, kde na druhém, třetím a čtvrtém řádku byla uvedena druhá, třetí a čtvrtá žalobkyně.

- 130 Třetím dokumentem přiloženým k nótě ze dne 24. února 2011 bylo shrnutí obžaloby vznesené proti prvnímu žalobci ve „věci číslo 38 z roku 2011“, zmíněné v dožádání popsaném výše v bodě 128. Tento dokument nebyl datován. Neměl ani hlavičku a podpis. Nicméně byl, stejně jako nota ze dne 24. února 2011 a všechny ostatní dokumenty k ní přiložené, opatřen otiskem razítka velvyslanectví Egyptské arabské republiky v Bruselu.
- 131 V konečném důsledku ze žádného z výše uvedených dokumentů neplyne, že by proti druhé, třetí a čtvrté žalobkyni byly v Egyptě trestně stíhány pro zneužívání státních prostředků.
- 132 Naproti tomu se v dožádání zmíněném výše v bodě 128 jednoznačně uvádí, že dne 24. února 2011, tedy měsíc před přijetím rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, se na všechny žalobce vztahovalo usnesení egyptského nejvyššího státního zástupce, na jehož základě měl být zabaven jejich majetek a které bylo schváleno trestním soudem a souviselo s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků.
- 133 Žalobci navíc nepředložili žádnou skutečnost, která by mohla zpochybnit správnost skutečností uvedených v daném dožádání. Egyptské soudní rozhodnutí, jehož překlad předložili soudní kanceláři Tribunálu dne 5. března 2013, naopak potvrzuje, že majetek druhé žalobkyně byl zmrazen ještě 30. ledna 2013. Kromě toho žalobci na jednání nezpochybnili existenci výše uvedeného usnesení týkajícího se zabavení majetku.
- 134 Druhá, třetí a čtvrtá žalobkyně tedy vzhledem k tomu, že se na ně vztahuje výše uvedené usnesení egyptského nejvyššího státního zástupce, představují osoby, proti kterým je v Egyptě vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků. Rada se tudíž tím, že je v příloze rozhodnutí 2011/172 kvalifikovala tímto způsobem, nedopustila nesprávného skutkového zjištění ani nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností.
- 135 První část žalobního důvodu musí být proto zamítnuta.

Ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu

- 136 Na podporu druhé části čtvrtého žalobního důvodu žalobci uvádějí, že první žalobce je obžalován toliko z účastenství na skutcích, které lze kvalifikovat jako protiprávní vydávání licencí.
- 137 Z dokumentu uvedeného výše v bodě 130 však jednoznačně vyplývá, že ve „věci číslo 38 z roku 2011“ byl první žalobce „obžalován“ z toho, že „neoprávněně užíval majetek“ blíže určeného „veřejnoprávního podniku, jakož akcie jsou ve vlastnictví státu“, a také že „se dopustil trestných činů spočívajících ve využívání a znehodnocování veřejného majetku, jakož i v neoprávněném užívání a [...] v umožnění neoprávněného užívání [onoho majetku]“.
- 138 Konkrétně se prvnímu žalobci v tomto dokumentu vytýká následující:
- využil jakožto generální ředitel blíže určeného „veřejnoprávního podniku, jakož akcie jsou ve vlastnictví státu“ svého vlivu k tomu, aby zaprvé provedl výměnu akcií ve prospěch jím ovládané „soukromé společnosti“, zadruhé umožnil této soukromé společnosti úspěch v obchodní oblasti na úkor zmíněného „veřejnoprávního podniku“ a zatřetí protiprávně zvýšil kapitálovou účast dotčené „soukromé společnosti“ ve výše zmíněném „veřejnoprávním podniku“;
 - a neuhradil své dluhy vůči posledně zmíněnému podniku a vůči bankám.
- 139 Proti prvnímu žalobci tedy bylo v Egyptě vedeno trestní stíhání pro skutky, které egyptské státní zastupitelství kvalifikovalo jako „neoprávněné užívání veřejného majetku“.

- 140 Tribunál přitom konstatuje, že toto kvalifikování v podstatě odpovídá kvalifikování „zneužití státních prostředků“, které je uvedeno v rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011.
- 141 Za těchto podmínek se Rada tím, že prvního žalobce zařadila na seznam v příloze ke sporným aktům, nedopustila nesprávných skutkových zjištění ani nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností.
- 142 Žalobci ve snaze vyvrátit tento závěr v replice uvedli, že na základě dožádání popsaného výše v bodě 128 ani dokumentů k němu přiložených je nelze označit za osoby „odpovědné za zneužití egyptských státních prostředků“, kterým by připravili egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušovali demokratický rozvoj v této zemi ani za osoby spojené s takovými osobami.
- 143 Tato okolnost však v každém případě nemůže vést k neplatnosti napadených aktů. V této souvislosti je třeba připomenout, že čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, který vymezuje kritéria pro zařazování na seznam v příloze téhož rozhodnutí, se vztahuje jen na kategorie osob uvedené výše v bodě 67. Je sice pravda, že v bodě 2 odůvodnění rozhodnutí 2011/17 se uvádí, že tyto osoby „tím připravují egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a narušují demokratický rozvoj v této zemi“. Tato poznámka nicméně nepředstavuje další podmínku, kterou je třeba dodržet při zařazování jména další osoby na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172. Jedná se jen o vysvětlení konečného cíle sledovaného tímto rozhodnutím. V tomto bodě odůvodnění se totiž pouze upřesňuje, že osoby uvedené v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 mohou připravit „egyptské občany o přínosy udržitelného rozvoje jejich hospodářství a společnosti a naruš[it] demokratický rozvoj v této zemi“.
- 144 Dále je třeba podotknout, že opodstatněný není žádný z pěti argumentů, které žalobci předložili na podporu výtky uvedené výše v bodě 142.
- 145 Zprvce žalobci tvrdili, že v dokumentech přiložených k dožádání popsané výše v bodě 128 není „ani sebemenší zmínka o odsouzení za jakýkoli trestný čin“, ani o obvinění. Tyto dokumenty obsahovaly podle nich jen „shrnutí několika trestních oznámení podaných proti prvnímu žalobci“, a v konečném důsledku nepodávají „žádnou informaci o tom, zda některé či všechny z [tam zmíněných] trestních oznámení vedly k soudnímu stíhání [...] za zneužití státních prostředků“.
- 146 Dokumenty přiložené k dožádání popsanému výše v bodě 128 skutečně neobsahují žádnou zmínku o odsouzení trestním soudem. Tato okolnost je ovšem irelevantní. Osobami, na které se vztahuje čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, totiž nejsou jen osoby trestně odsouzené za zneužití státních prostředků, ale i jiné osoby, proti kterým bylo vedeno soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se takových skutků (viz výše bod 67).
- 147 Kromě toho tvrzení, že žádný z dokumentů přiložených k dožádání nehovoří o obvinění ze zneužívání státních prostředků, je nepřesné. Již výše v bodech 139 a 140 bylo totiž poukázáno na to, že dokument uvedený výše v bodě 130 obsahuje zmínku o trestním stíhání, které je v Egyptě vedeno proti prvnímu žalobci pro skutky, které lze kvalifikovat jako zneužití státních prostředků.
- 148 Zadruhé žalobci zdůraznili, že dožádání popsané výše v bodě 128 „neobsahuje žádnou informaci o výši zmrazeného majetku ani o druhu požadované vzájemné právní pomoci, o dožádaném soudu či o důvodu, proč je tato pomoc nezbytná“.
- 149 Okolnost, že důkazy, o které se Rada opřela, neobsahují takové informace, je však pro rozhodnutí o sporu bezpředmětná. V každém případě nelze na jejím základě prokázat, že by se Rada svým závěrem, že proti žalobcům jsou vedena soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků, dopustila nesprávných skutkových zjištění.
- 150 Zatřetí žalobci uvedli, že v dožádání popsaném výše v bodě 128 „není ani podnět k legislativní činnosti Evropské unie“.

- 151 Tento argument však spočívá na nesprávném předpokladu, podle kterého mohla Rada zmrazit majetek žalobce jen za podmínky, že by o to byla požádána egyptskými orgány. Rada měla naopak oprávnění zmrazit majetek všech osob, které splní kritéria stanovená v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172, a to bez ohledu na to, zda na jejich postavení upozorní egyptské orgány nebo jiné zdroje.
- 152 Začtvrté žalobci tvrdili, že dožádání popsané výše v bodě 128 obsahovalo nepřesnosti. Především se v dokumentech přiložených k tomuto dožádání zmiňují dluhy ve výši 7 miliard egyptských liber, ačkoli tato skutečnost má souvislost s trestním oznámením, které egyptské orgány odložily. Co se dále týče „ostatních trestních oznámení“, ta se netýkají zneužívání státních prostředků, nýbrž skutků v souvislosti se společnostmi, ve které měl egyptský stát jen menšinový podíl. Tato trestní oznámení byla navíc podána bez jakéhokoli důkazu na jejich podporu. Zmíněná trestní oznámení se konečně vztahovala na skutky, které nespáchal první žalobce, nýbrž společnosti, ve kterých měl většinový podíl.
- 153 V dokumentu zmíněném výše v bodě 130 vskutku bylo v popisu jediné věci týkající se prvního žalobce, a sice „věci číslo 38 z roku 2011“, uvedeno, že tento žalobce neuhradil dluhy ve výši 7 miliard egyptských liber. Žalobci však nepředložili žádnou skutečnost prokazující nesprávnost tohoto tvrzení. Případná nepřesnost onoho údaje však v každém případě nemůže mít žádný dopad na rozhodnutí o sporu. Vzhledem k důvodům uvedeným výše v bodech 137 až 140 nemůže totiž sama o sobě prokázat, že Rada nemohla na základě dokumentu vedeného výše v bodě 130 kvalifikovat prvního žalobce jako osobu, proti které jsou vedena soudní řízení související s vyšetřováním vedeným z důvodu zneužití státních prostředků.
- 154 K ostatním tvrzením převzatým výše do bodu 152 je třeba uvést, že se týkají „trestních oznámení“, která se podle žalobců liší od trestního oznámení týkajícího se dluhu ve výši 7 miliard egyptských liber zmíněného výše v bodě 153. Mají tedy souvislost s věcmi odlišnými od „věci číslo 38 z roku 2011“, na kterou je odkázáno v dokumentu zmíněném výše v bodě 130, a z nichž Rada při vyhotovování napadených aktů nevycházela.
- 155 Zapáté žalobci uvedli, že dožádání popsané výše v bodě 128 je podloženo neúplnými dokumenty. Tvrdili, že orgány Spojeného království odmítly vyhovět žádosti o zmrazení majetku žalobců, neboť egyptské orgány jim neposkytly dostatek informací odůvodňujících takové opatření.
- 156 Je však třeba konstatovat, jak bylo již uvedeno, že na základě informací poskytnutých v dožádání a jeho přílohách lze dospět k závěru, že proti žalobcům byla vedena soudní řízení související s vyšetřováním týkajícím se zneužívání státních prostředků. Je dále třeba poukázat na to, že tvrzení o jednání orgánů Spojeného království nespadá do rámce projednávaného sporu. Tyto skutečnosti nemají žádný vliv na rozhodnutí o něm, zvláště když žalobci neupřesnili, jaké dokumenty zaslaly egyptské orgány orgánům Spojeného království.
- 157 Druhou část je proto třeba zamítnout v plném rozsahu, a tudíž nelze tomuto žalobnímu důvodu vyhovět.

5. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu

- 158 Žalobci tvrdí, že bylo porušeno jejich právo na obhajobu a právo na účinnou soudní ochranu. Tento žalobní důvod má tři části.

K první části

- 159 Žalobci uvádějí, že jim nebyly poskytnuty důkazy, na jejichž základě došlo ke zmrazení jejich majetku.
- 160 Tento argument je nedostatečně skutkově podložen.

- 161 Podle judikatury má Rada povinnost poskytnout přístup k důkazům, z nichž vycházela při rozhodování o zmrazení majetku, pouze na žádost dotyčného. Poskytnutí takových důkazů z vlastního podnětu by totiž představovalo nadměrný požadavek (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 14. října 2009, *Bank Mellī Iran v. Rada*, T-390/08, Sb. rozh. s. II-3967, bod 97).
- 162 V projednávaném případě žalobci vskutku požádali Radu, aby jim předložila důkazy, ze kterých vycházela při vyhotovování rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011. Již výše v bodě 122 bylo totiž připomenuto, že advokátní kancelář žalobců v dopise ze dne 1. dubna 2011 uvedla, že předpokládá, že rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 bylo přijato v návaznosti na „žádost, kterou [v tomto smyslu] učinila egyptská osoba nebo egyptský orgán“, a požádala Radu, aby jí „poskytla kopii této žádosti včetně doprovodných podkladů“. Z bodu bod 124 výše dále vyplývá, že dopisem ze dne 13. května 2011 tatáž advokátní kancelář připomněla, že žalobci „potřebují důkazy a informace, [aby mohli] vyvrátit skutečnosti, které byly zohledněny v [jejich] neprospěch a které údajně odůvodňují [zařazení jejich jmen na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172]“.
- 163 Je však třeba konstatovat, že žádostem žalobců vyhověla Rada v plném rozsahu.
- 164 Z písemností ve spise totiž vyplývá, že Rada dopisem ze dne 7. června 2011, zmíněným výše v bodě 123, reagovala na žádost ze dne 1. dubna 2011 tím, že žalobce upozornila na dokument „egyptského ministra zahraničních věcí, datovaný 13. února 2011, obsahující žádost egyptského nejvyššího státního zástupce o zmrazení majetku některých bývalých ministrů a státních úředníků, podanou na základě Úmluvy Organizace spojených národů o boji proti korupci a ve které je [první žalobce] zařazen na seznam dotčených osob“. Tento dokument datovaný 13. února 2011 byl k dopisu Rady přiložen.
- 165 Dopisem ze dne 29. července 2011, zmíněným výše v bodě 125, reagovala dále Rada zejména na dopis ze dne 13. května 2011. Vyzvala v něm advokátní kancelář žalobců, aby vycházela nejen z „informací již zaslaných v předchozím dopise Rady ze dne 7. června 2011“, ale i z „nóty [...] egyptské mise u E[vropské] u[nie] ze dne 24. února 2011, která obsahuje dožádání od egyptského nejvyššího státního zástupce“. K tomuto dopisu Rady byla přiložena zmíněná nota, popsaná výše v bodě 126, i dožádání, popsané výše v bodě 128.
- 166 První část pátého žalobního důvodu proto musí být zamítnuta.

Ke druhé části

- 167 Žalobci v žalobě tvrdí, že důvod zmrazení jejich majetku je příliš vágní. V replice navíc tvrdí, že Rada odkryla skutečný důvod zmrazení jejich majetku teprve v žalobní odpovědi. Neměli proto možnost užitečně zpochybnit tento důvod v okamžiku přijetí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011.
- 168 Tyto argumenty však každopádně vycházejí z nesprávného předpokladu.
- 169 Rozhodnutí 2011/172 i nařízení č. 270/2011 je totiž, ačkoli žalobci tvrdí opak, dostatečně odůvodněné (viz výše bod 116). Jejich odůvodnění ostatně žalobci reprodukovali ve svém dopise Radě ze dne 13. května 2011.
- 170 Druhá část pátého žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta.

Ke třetí části

- 171 ZprvÉ žalobci uvádějí, že dopisem ze dne 13. května 2011 předložili Radě několik připomínek, ale že v dopise ze dne 29. července 2011 nereagovala Rada na všechny uplatněné argumenty. Konkrétně Rada podle nich neodpověděla na poznámky o politických důvodech stíhání vedeného v Egyptě proti prvnímu žalobci ani na připomínky týkající se porušování práva na obhajobu v průběhu stíhání.
- 172 Zadruhé žalobci poukazují na to, že v rozhodnutí 2011/172 ani v nařízení č. 270/2011 se neuvádí, že jim musí být poskytnuty důvody individuálních opatření spočívajících ve zmrazení jejich majetku i důkazy, ze kterých tato opatření vycházejí. Dodávají, že ve zmíněných aktech se neuvádí ani to, že osoby, jejichž majetek je zmrazen, musí být vyslechnuty a že musí být zohledněno jejich stanovisko. Konečně tvrdí, že rozhodnutí 2011/172 ani nařízení č. 270/2011 „nestanoví postup pro poskytování důkazů, na kterých je založeno rozhodnutí zařadit žalobce na daný seznam, ani povinnost vyslechnout jejich odpověď a řádně prověřit tvrzení a důkazy odůvodňující rozhodnutí zařadit [jména] žalobc[ů] na daný seznam a ponechat je na něm“.
- 173 Zatřetí žalobci namítají, že jim důvody opatření spočívajících ve zmrazení jejich majetku nebyly před zveřejněním rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 sděleny. Zdůrazňují také, že nebyli předem informováni o tom, že opatření spočívající ve zmrazení majetku budou vůči nim přijata.
- 174 Tyto argumenty nemohou obstát.
- 175 ZprvÉ proto, že rozhodnutí 2011/172, nařízení č. 270/2011, ani žádný jiný předpis či zásada neukládají Radě povinnost reagovat na každou připomínku předloženou žalobci po přijetí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 s tím, že jinak by byla individuální opatření spočívající ve zmrazení majetku a přijatá na základě obecných ustanovení těchto aktů protiprávní. V této souvislosti je třeba konstatovat, že samotná okolnost, že se Rada konkrétně nevyjádřila k tvrzení žalobců, podle kterých bylo stíhání prvního žalobce v Egyptě vedeno z politických důvodů a že v jeho rámci nebylo respektováno jeho právo na obhajobu, nemůže mít dopad na legalitu postupu po přijetí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, ať už jsou tato tvrzení opodstatněná, či nikoli.
- 176 Zadruhé proto, že první opatření spočívající ve zmrazení majetku, které bylo vůči žalobcům přijato prostřednictvím přílohy rozhodnutí 2011/172 a přílohy I nařízení č. 270/2011, musí využít účinku překvapení. Rada tudíž neměla povinnost sdělit dotyčné osobě důvody takového opatření před jeho přijetím (rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, bod 338). Nemá ani povinnost upozorňovat osoby dotčené opatřením tohoto druhu na jeho blízkost se přijetím.
- 177 Zatřetí proto, že žádné ustanovení ani žádná zásada nevyžaduje, jak plyne z obou předchozích bodů, aby unijní akty, které stanoví režim pro individuální opatření spočívající ve zmrazení majetku, obsahovaly taková ustanovení nebo samy zaváděly takové postupy, jako jsou ustanovení a postupy opsané výše v bodě 172.
- 178 Ostatně, i kdyby úmyslem žalobců bylo prostřednictvím argumentů uvedených výše v bodech 171 až 173 poukázat zprvÉ na to, že jim po přijetí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 nebyly poskytnuty důkazy, na jejichž základě byl zmrazen jejich majetek, ani důvody tohoto zmrazení majetku, a zadruhé na to, že je Rada nevyslechla, je třeba konstatovat, že takovou argumentaci je namíste odmítnout.
- 179 ZprvÉ totiž argument, že Rada neposkytla důkazy, z nichž vycházela, musí být odmítnut z důvodů uvedených výše v bodech 161 až 165.

- 180 Zadrugé zásada dodržování práva na obhajobu i právo na účinný procesní prostředek zaručené článkem 47 odst. 1 Listiny základních práv v zásadě vyžadují, aby unijní orgán, který přijímá akt zavádějící omezující opatření vůči určité osobě nebo určitému subjektu, sdělil důvody, na kterých je tento akt založen, alespoň co možná nejdříve po jeho přijetí, aby bylo těmto osobám či subjektům umožněno hájit své zájmy a využít svého práva na opravný prostředek (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, body 335 a 336, a rozsudek Bank Melli Iran v. Rada, bod 161 výše, bod 92). Tuto povinnost musí Rada splnit zpravidla prostřednictvím individuálního sdělení (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, C-548/09 P, Sb. rozh. s. I-11381, body 52 a 55).
- 181 Nicméně okolnost, že samotná Rada nesdělila důvody aktu zavádějícího omezující opatření, nemůže mít vliv na platnost tohoto aktu, pokud tímto nesdělením nepříjde dotčená osoba nebo dotčený subjekt o možnost včas se seznámit s odůvodněním onoho aktu a posoudit jeho opodstatněnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2011, Bank Melli Iran v. Rada, bod 180 výše, bod 55).
- 182 V projednávaném případě z formulace výše uvedeného dopisu zasláního advokátní kanceláří žalobců Radě dne 13. května 2011 i ze žaloby každopádně vyplývá, že žalobci měli včas přístup k důvodům rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, aby měli možnost tyto akty napadnout. Konkrétně na třetí straně onoho dopisu reprodukovali část důvodů těchto aktů.
- 183 Zatřetí fyzické nebo právnické osoby, kterých se týká první rozhodnutí o zmrazení jejich majetku, mají právo být Radou po přijetí dotyčného rozhodnutí vyslechnuty. Rada však není povinna je vyslechnout, aniž by k tomu byla vyzvána (rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, bod 341; rozsudek ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, bod 161 výše, bod 98).
- 184 V projednávaném případě neplyne z žádné písemnosti ve spise, že by žalobci, kteří zejména dopisy ze dne 1. dubna a ze dne 13. května 2011 předložili své písemné připomínky k rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011, vyzvali Radu, aby je po přijetí uvedených aktů vyslechla. Za těchto podmínek tyto osoby, které v každém případě neměly žádné právo být vyslechnuty před přijetím rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 (rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, bod 341), nemohou s úspěchem namítat, že je Rada nevyslechla.
- 185 Třetí část je proto třeba zamítnout, a tudíž nelze tomuto žalobnímu důvodu vyhovět.

6. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nerespektování práva na vlastnictví

- 186 Žalobci namítají porušení práva na vlastnictví. Na podporu tohoto žalobního důvodu uvádějí čtyři soubory argumentů.
- 187 Zprvé tvrdí, že Rada neprokázala, že úplné zmrazení jejich majetku představuje nejméně omezující opatření k zajištění cíle sledovaného rozhodnutím 2011/172 a nařízením č. 270/2011. Zmrazení majetku, které na ně uvalila Rada, je tak podle nich nepřiměřené. Na podporu tohoto tvrzení dodávají, že nikde není uvedena hodnota majetku, který měli zpronevěřit. Dále tvrdí, že zmrazení jejich majetku v Egyptě je dostačující, jelikož postihuje majetek mnohem vyšší hodnoty, než který údajně zpronevěřili.
- 188 Zadrugé žalobci v replice upřesňují, že s ohledem na cíl sledovaný Radou, a sice vymoci po soudním řízení vedeném v Egyptě státní prostředky, které mohly být zneužity, je zákaz zpřístupnit jim hospodářské zdroje, uložený v čl. 1 odst. 2 rozhodnutí 2011/172 třetím osobám, nelogický, nepřiměřený a kontraproduktivní.

- 189 Zatřetí poukazují žalobci na to, že rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 citelně a trvale zasahují do jejich pověsti, neboť jejich účinkem není jen zmrazení veškerého jejich majetku na území Unie, ale i jejich „oceňování“ coby osob, které rozkrádaly egyptský majetek, a jsou tudíž nepřátelé egyptského lidu.
- 190 Začtvrté žalobci tvrdím, že Rada neprokázala odůvodněnost a přiměřenost „zákazu cestovat“.
- 191 V této souvislosti Tribunál předesílá, že třetí soubor argumentů, uvedený výše v bodě 189, musí být v každém případě odmítnut. Je totiž třeba zdůraznit, že důležitost cílů sledovaných rozhodnutím 2011/172 a nařízením č. 270/2011 může odůvodňovat negativní důsledky, jakkoliv značné, pro žalobce, aniž mají dopad na jejich legalitu (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 30. července 1996, Bosphorus, C-84/95, Recueil, s. I-3953, bod 26; rozsudek ze dne 14. října 2009, Bank Mellī Iran v. Rada, bod 161 výše, bod 70).
- 192 Čtvrtý soubor argumentů, uvedený v bodě 190 výše, je zcela bezpředmětný. Rozhodnutí 2011/172 ani nařízení č. 270/2011 totiž žalobcům nijak nezakazují cestovat.
- 193 V konečném důsledku lze proto na podporu žalobního důvodu vycházejícího z nerespektování práva na vlastnictví užitečně uplatnit jen první dva soubory argumentů uvedené výše v bodech 187 a 188. Budou tudíž níže přezkoumány.

K prvnímu souboru argumentů

- 194 Článek 17 odst. 1 Listiny základních práv stanoví:

„Každý má právo vlastnit zákonně nabytý majetek, užívat jej, nakládat s ním a odkazovat jej. Nikdo nesmí být zbaven svého majetku s výjimkou veřejného zájmu, v případech a za podmínek, které stanoví zákon, a při poskytnutí spravedlivé náhrady v přiměřené lhůtě. Užívání majetku může rovněž být upraveno zákonem v míře nezbytné z hlediska obecného zájmu.“

- 195 V projednávaném případě Rada rozhodnutím 2011/172 a nařízením č. 270/2011 stanovila na určitou dobu zmrazení majetku drženího mimo jiné žalobci. Je tudíž třeba mít za to, že Rada omezila žalobcům výkon práva stanoveného v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, bod 358). Právo na vlastnictví, zakotvené tímto článkem, však nepředstavuje absolutní výsadu (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 14. května 1974, Nold v. Komise, 4/73, Recueil, s. 491, bod 14, a Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, bod 355), a jeho výkon může být v důsledku toho omezen za podmínek stanovených v čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv.
- 196 Podle posledně citovaného článku platí, že „[k]aždé omezení výkonu práv a svobod uznaných [...] [L]istinou [základních práv] musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod“, a také že „[p]ři dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého“.
- 197 Z toho vyplývá, že k tomu, aby bylo omezení výkonu práva na vlastnictví v souladu s unijním právem, musí každopádně splňovat tři podmínky.
- 198 Zaprvé, omezení musí být „stanoveno zákonem“ (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, C-407/08 P, Sb. rozh. s. I-6375, bod 91). Jinými slovy, dotčené opatření musí mít právní základ.

- 199 Zadruhé, omezení musí sledovat cíl obecného zájmu, který uznává Unie. K těmto cílům patří cíle sledované v rámci SZBP, jež jsou uvedeny v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU, a sice podpora demokracie, právního státu a lidských práv, jakož i udržitelného rozvoje v rozvojových zemích s hlavním cílem vymýcení chudoby.
- 200 Zatřetí, omezení nesmí být nepřiměřené. Musí být nezbytné a přiměřené sledovanému cíli (v tomto smyslu viz rozsudky Bosphorus, bod 191 výše, bod 26, a Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, body 355 a 360). Dále nesmí být ohrožena „podstata“, a sice základ dotčeného práva nebo svobody (v tomto smyslu viz rozsudky Nold v. Komise, bod 195 výše, bod 14, a Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, bod 52 výše, bod 355).
- 201 V daném případě jsou všechny tyto podmínky splněny.
- 202 Zaprvé je totiž třeba předmětné omezení výkonu práva na vlastnictví považovat za „stanovené zákonem“ ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny základních práv, neboť kritéria stanovená v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011 byla dodržena (viz výše body 99 a 103).
- 203 Zadruhé, jak bylo již konstatováno výše v bodě 44, rozhodnutí 2011/172 a jeho příloha skutečně přispívají k naplňování cílů obecného zájmu zmíněných v čl. 21 odst. 2 písm. b) a d) SEU. Totéž platí o nařízení č. 270/2011 a jeho příloze, neboť odpovídají ustanovením rozhodnutí 2011/172.
- 204 Zatřetí, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci (výše viz bod 187), se omezení výkonu jejich práva na vlastnictví nejvíce jako nepřiměřené.
- 205 Zásada proporcionality coby obecná zásada unijního práva totiž vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení cílů sledovaných dotčenou právní úpravou. Nabízí-li se proto volba mezi více přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit to opatření, které je nejméně omezující, a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 2001, Jippes a další, C-189/01, Recueil, s. I-5689, bod 81, a Tribunálu ze dne 6. května 2010, Comune di Napoli v. Komise, T-388/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 143).
- 206 Opatření, která přijala Rada na základě čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172 a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011, jsou přitom přiměřené k dosažení cílů, na něž bylo poukázáno výše v bodě 203. Tato opatření totiž účinně přispívají ke snazšímu zjišťování zneužívání státních prostředků páchaného na úkor egyptských orgánů a umožňují těmto orgánům snazší vymožitelnost výnosů z této trestné činnosti. Z bodů 139 až 141 tohoto rozsudku přitom plyne, že podle písemností ve spise byl první žalobce v Egyptě stíhán za skutky, které lze kvalifikovat jako „zneužití státních prostředků“.
- 207 Žalobci navíc neprokázali, že by Rada mohla uvažovat o přijetí méně omezujících opatření, která by však byla stejně vhodná jako opatření stanovená v rozhodnutí 2011/172 a v nařízení č. 270/2011.
- 208 Vzhledem totiž k tomu, že v okamžiku přijetí rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 neexistovalo soudní rozhodnutí o opodstatněnosti soudního stíhání vedeného v Egyptě, nemohla Rada v onen den znát podstatu případného zneužívání egyptských státních prostředků páchaného prvním žalobcem ani vyčíslit jeho částku. Nebyla tedy v situaci, kdy by mohla rozlišit majetek, který se mohl stát součástí jmění žalobců v důsledku onoho zneužívání, od ostatního majetku tvořícího jejich jmění. Za těchto podmínek neexistovalo nic, co by Radě umožňovalo předpokládat, že zabavení majetku žalobců, které provedly egyptské orgány (viz výše bod 132), je dostatečné k pokrytí případných povinností uložených prvnímu žalobci na základě budoucích odsouzení.
- 209 Konečně, nevýhody vyplývající ze sporných opatření spočívajících ve zmrazení majetku nejsou nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům. V této souvislosti je třeba poznamenat především to, že tato opatření jsou ze své podstaty dočasná a vratná (viz výše bod 79), takže jimi není ohrožena

„podstata“ práva na vlastnictví, a že podle čl. 1 odst. 3 rozhodnutí 2011/172 se lze od nich odchýlit zejména proto, aby byly pokryty „základní potřeby“, soudní poplatky nebo také „mimořádní výdaje“ dotčených osob.

K druhému souboru argumentů

- 210 V rámci argumentu reprodukováného výše v bodě 188, zmíněného poprvé v replice, žalobci v podstatě vznášejí námitku protiprávnosti ve smyslu článku 277 SFEU, která vychází z toho, že zákaz zpřístupnit jim další hospodářské zdroje, uložený v čl. 1 odst. 2 rozhodnutí 2011/172 třetím osobám, představuje nepřiměřený zásah do práva na vlastnictví.
- 211 Podle čl. 52 odst. 3 Listiny základních práv musí však být čl. 17 odst. 1 téže Listiny, který zakotvuje právo na vlastnictví, vykládán ve světle judikatury ESLP k článku 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, který zaručuje právo pokojně užívat svůj „majetek“.
- 212 Podle judikatury ESLP nezaručuje článek 1 Protokolu č. 1 právo nabývat „majetek“. Stěžovatel se může dovolávat porušení tohoto článku jen v rozsahu, v němž se jím napadené akty týkají jeho „majetku“ ve smyslu citovaného ustanovení. Pojem „majetek“ se může vztahovat jak na „skutečný majetek“, tak i na „majetkové hodnoty“, včetně pohledávek, na jejichž základě může stěžovatel tvrdit přinejmenším své „legitimní očekávání“ skutečného užívání práva vlastnit majetek. Má-li majetkový zájem povahu pohledávky, lze jej za „majetkovou hodnotu“ považovat jen tehdy, má-li dostatečný právní základ (viz rozsudek ESLP ze dne 28. září 2004, Kopecký proti Slovensku, stížnost č. 44912/98, § 35 a 52 a citovaná judikatura).
- 213 V projednávaném případě vyplývá z čl. 1 odst. 6 rozhodnutí 2011/172, že odstavec 2 téhož článku nebrání tomu, aby na zmrazené účty byly připisovány úroky nebo jiné výnosy z těchto účtů, ani nezakazuje připisování plateb splatných na základě smluv, dohod nebo závazků, které byly uzavřeny nebo vznikly přede dnem zmrazení těchto účtů. Článek 1 odst. 2 rozhodnutí 2011/172 tudíž zakazuje jen nové platby od třetích osob, které nebyly ke dni vstupu onoho rozhodnutí v platnost stanoveny žádným právním úkonem.
- 214 Pokud však měli žalobci při namítání protiprávnosti tohoto ustanovení v úmyslu tvrdit, že třetím osobám zakazuje provádět platby splatné na základě právních úkonů, které byly učiněny před vstupem zmrazení jejich majetku v platnost, pak je nutné konstatovat, že v tomto rozsahu spočívá jimi vznesená námitka protiprávnosti na nesprávném předpokladu.
- 215 U budoucích plateb, které v den nabytí účinnosti zmrazení majetku nebyly stanoveny žádným právním úkonem, se žalobci mýlí, pokud je považují za platby spadající do působnosti čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv. V důsledku toho Rada tím, že třetím osobám zakázala jejich provádění, nezbavila žalobce žádného „majetku“ ve smyslu judikatury ESLP citované výše v bodě 212.
- 216 Argument reprodukováný výše v bodě 188 je tudíž třeba odmítnout, aniž je třeba rozhodovat o tom, zda jeho vznesení teprve v replice bylo opožděné (viz výše bod 54).
- 217 V důsledku toho, ostatně po konstatování, že je třeba zamítnout pátý žalobní důvod, vycházející z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu, musí Tribunál dospět k závěru, že i šestý žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

7. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení svobody podnikání

- 218 Podle článku 16 Listiny základních práv platí, že „[s]voboda podnikání se uznává v souladu s právem Unie a vnitrostátními zákony a zvyklostmi“.

- 219 V projednávaném případě žalobci implicitně namítají porušení tohoto ustanovení. Na podporu tohoto žalobního důvodu uvádějí, že rozhodnutím 2011/172 a nařízením č. 270/2011 jim je zcela zakázáno vykonávat v Unii výdělečnou hospodářskou činnost.
- 220 Je však třeba konstatovat, že bránit žalobcům ve výkonu takových činností není bezprostředním cílem těchto aktů.
- 221 Za těchto podmínek je třeba mít za to, že prostřednictvím argumentů reprodukováných výše v bodě 218 poukazují žalobci na to, že rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 tím, že zmrazila jejich majetek, který mají na území Unie, a že zakázala třetím osobám zpřístupnit jim další hospodářské zdroje v rámci Unie, nepřímou vedly k tomu, že prakticky nemohou v Unii vykonávat žádnou výdělečnou hospodářskou činnost.
- 222 Tento žalobní důvod nelze přijmout ani tehdy, vyloží-li se tímto způsobem.
- 223 Na podporu tohoto žalobního důvodu totiž žalobci neuvedli, jak bylo právě připomenuto, že by jim jednotlivé zákazy stanovené rozhodnutím 2011/172 a nařízením č. 270/2011 bránily v obchodování s fyzickými a právníckými osobami nacházejícími se na území Unie, přičemž oni sami mají bydliště mimo toto území.
- 224 Tvrdili jen, že tyto akty jim prakticky bránily ve výkonu jakékoli výdělečné hospodářské činnosti uvnitř Unie.
- 225 Nicméně žalobci, všichni egyptští státní příslušníci, ani neprokázali, že by před přijetím rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 byli coby státní příslušníci třetí země oprávněni vykonávat na území některého členského státu výdělečnou hospodářskou činnost.
- 226 Z toho důvodu nemohou s úspěchem tvrdit, že v důsledku rozhodnutí 2011/172 a nařízení č. 270/2011 jim bylo zakázáno vykonávat v rámci unie výdělečnou hospodářskou činnost.
- 227 I kdyby žalobci měli v úmyslu předložit argument uvedený výše v bodě 223, musel by být žalobní důvod v každém případě zamítnut.
- 228 Je pravda, že podle čl. 1 odst. 2 rozhodnutí 2011/172 bylo třetím osobám zakázáno zpřístupnit žalobcům další hospodářské zdroje a že tento zákaz nepřímou omezil jejich schopnost navazovat obchodní vztahy s fyzickými či právníckými osobami s bydlištěm či sídlem na území Unie.
- 229 Avšak toto omezení, stanovené ustanovením rozhodnutí 2011/172 s obecnou působností, je zaprvé stanoveno – jak bylo uvedeno výše v bodě 202 – zákonem.
- 230 Zadruhé odpovídá toto omezení témuž cíli obecného zájmu, jako je cíl sledovaný již existujícím zmrazením majetku žalobců (viz výše bod 203).
- 231 Zatřetí není dotčené omezení nepřiměřené.
- 232 Toto omezení je přiměřené vzhledem k účelu napadených aktů, jímž je pomoci egyptským orgánům při dohledávání a vymáhání majetku získaného z případného zneužití egyptských státních prostředků. Každá změna majetkových poměrů žalobců vyplývající z právních úkonů učiněných po rozhodnutí 2011/172 může totiž zkomplikovat, nebo dokonce i znemožnit rozlišení majetku, který mohl vzejít ze zneužití egyptských státních prostředků, od ostatního majetku tvořícího jmění žalobců. V tomto smyslu nemožnost rozmnožovat jmění žalobců platbami, jejichž důvod vznikl až po rozhodnutí 2011/172, může usnadnit identifikaci egyptských státních prostředků, které mohly být zneužity v jejich prospěch, a jejich vrácení egyptským orgánům.

233 Pro zachování jmění, které žalobci mají na území Unie, k usnadnění dohledávání výnosů z případného zneužívání státních prostředků páchaného ve prospěch žalobců a jejich vrácení egyptským orgánům navíc neexistuje méně omezující opatření než zákaz stanovený v čl. 1 odst. 2 rozhodnutí 2011/172 v kombinaci se zmrazením majetku podle čl. 1 odst. 1 téhož rozhodnutí.

8. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze „zjevně nesprávného posouzení“

234 Žalobci namítají „zjevně nesprávné posouzení“. Na podporu tohoto žalobního důvodu předkládají dva argumenty.

235 V rámci prvního argumentu poukazují na to, že Rada tím, že zařadila jejich jména na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172, nedodržela kritéria stanovená v článku 1 tohoto rozhodnutí, čímž se dopustila „zjevně nesprávného posouzení“.

236 Je však třeba konstatovat, že tento argument, přestože je předložen na podporu tohoto žalobního důvodu, je totožný s druhým žalobním důvodem, vycházejícím mimo jiné z nedodržení kritérií stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172. Z důvodů uvedených výše v bodech 57 až 99 musí proto být odmítnut.

237 V rámci druhého argumentu žalobci tvrdí, že Rada se podle všeho nepokoušela „posoudit“, zda jsou „skutečně“ „odpovědní“ za zneužití egyptských státních prostředků. Zastávají tedy názor, že Rada měla povinnost ověřit, zda jsou trestně odpovědní za zneužití egyptských státních prostředků.

238 Jak však plyne z bodu 67 tohoto rozsudku, spočívá tento argument na nesprávném předpokladu, že zmrazit předmětný majetek lze jen osobám odsouzeným za takové skutky.

239 Osmý žalobní důvod tudíž nelze než zamítnout.

240 Z výše uvedeného vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta.

K nákladům řízení

241 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

242 Podle čl. 87 odst. 4 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

243 V projednávaném případě vzhledem k tomu, že žalobci neměli ve věci úspěch, je důvodné jim uložit náhradu nákladů řízení. Kromě toho Komise jakožto orgán, který vstoupil do řízení jako vedlejší účastník, ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) **Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed, Chadiga Ahmed Ahmed Kamel Jassin a Šahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Nagggar ponесou vlastní náklad řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.**

3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. února 2014.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	5
Právní otázky	5
1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z toho, že rozhodnutí 2011/172 i nařízení č. 270/2011 postrádají právní základ	6
K dosahu argumentace žalobců	6
K námitce protiprávnosti týkající se čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172	6
Smysl a působnost článku 29 SEU	7
Dodržení ustanovení článku 29 SEU	8
K námitce protiprávnosti týkající se čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011	9
2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedodržení kritérií, podle nichž mohou být jména některých osob zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 a k nařízení č. 270/2011	10
Ke kritériím zařazování na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172	10
K nutnosti podat výklad čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172	10
K výkladu čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172	11
Ke slučitelnosti výkladu rozhodnutí 2011/172 se zásadami či s právními předpisy vyšší právní síly ..	11
– K zásadě, podle které se ustanovení stanovící správní sankce mají vykládat restriktivně	11
– K zásadě presumpce nevinny	12
K důvodu zařazení jmen žalobců na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172	13
K nutnosti podat výklad důvodu, proč byla jména žalobců zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172	13

K výkladu důvodu, proč byla jména žalobců zařazena na seznam v příloze k rozhodnutí 2011/172 ..	14
K dodržení kritérií stanovených v čl. 1 odst. 1 rozhodnutí 2011/172	14
K dodržení kritérií stanovených v čl. 2 odst. 1 nařízení č. 270/2011	14
3. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění	15
4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávných skutkových zjištění a z nesprávné právní kvalifikace skutkových okolností	16
K první části čtvrtého žalobního důvodu	17
Ke druhé části čtvrtého žalobního důvodu	18
5. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu a práva na účinnou soudní ochranu	20
K první části	20
Ke druhé části	21
Ke třetí části	22
6. K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nerespektování práva na vlastnictví.....	23
K prvnímu souboru argumentů.....	24
K druhému souboru argumentů	26
7. K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení svobody podnikání.....	26
8. K osmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze „zjevně nesprávného posouzení“	28
K nákladům řízení	28